

— Навърно адютантътъ е идвалъ?

— Да, мина прѣди малко.... Каза, че мѣстото задъ чифлика било удобно за бивакъ. Но азъ мисля, че тамъ е високо и изложено на изстрѣлитъ.... Нима турцитъ нѣматъ точни свѣдения за насъ?

— Да, може би! довърши замислено капитанъ Меркезовъ и се обърна.

Недалеко въ долината се виеше подобно на исполински змей дългата колона на полка. На чело яздѣше върху бѣлъ жребецъ командирътъ, добродушенъ и храбъръ старецъ.

Когато капитанъ Меркезовъ влѣзе съ своята рота въ редоветъ на полка отъ него като че падна нѣкакъвъ товаръ. Прѣдишнитъ впечатления се слѣха у него въ нѣщо монотонно и безинтересно като самия походенъ животъ.

На високата и гола равнина се показва обширенъ и пустъ чифликъ. Задъ него, въ самия долъ, изничаше полуразрушено селце. По насрѣщнитъ склонове на това село полкътъ спрѣ и се издаде заповѣдь за строежъ на палатки. Като мравки запъплаха войниците и се заеха за работа. Само тукъ и тамъ, между тоя човѣшки мравунякъ, се поточиха малки команди за дърва и вода. А офицеритъ на отдѣлни групи почнаха да слизатъ къмъ селото.... Всички се отдадоха на онова безгрижие, което е присъщо на бивачния животъ.

Но изведнѣжъ въ въздуха мощно засъскаха турскитъ гранати. Нѣколко отъ тѣхъ, една слѣдъ друга, паднаха задъ бивака и дигнаха голѣми стълбове прѣстъ. Въ единъ мигъ настана смущение и бутане. Но все пакъ редътъ бѣше възстановенъ и въ нѣколко минути полкътъ се изгуби прѣзъ тѣсния долъ на селото. По срѣщния нисъкъ рѣтъ вече слизаше и обоза, командирътъ на който викаше ужасно. Скоро слѣдъ това турцитъ спрѣха да пращатъ своитъ гранати и всички се успокоиха. Докато слѣдваше живото тълкуване на тая случка отъ офицери и войници, току долетѣ на конь генералътъ. Неговата фигура съ гладко избръснато лице и голѣми руси мустаци внушително се очѣртаваше върху коня. Всички неволно впериха очи въ него и настѣпи дълбока тишина.

— Значи, този е командира на нашата дивизия! пошѣпна нѣкой.

— Ами, отвърна му другъ, той щѣлъ да командува и другитъ войски на този фронтъ.

— Браво, бабачко мжжъ!

Генералътъ страшно разигра съ шпоритъ своя конь и сурово обяви, че крѣпостъта трѣбва да падне.... Напрѣдъ, завърши той, нека ние първи да вземемъ лавритъ! И пакъ разигра страшно съ шпоритъ своя конь.